

Uitzien naar de Wederkomst

Redactie *een in waarheid*

17-10-26

We lazen onderstaand interview in *De Bunschoter* van 2 oktober jl. Het gaat over ds. H.Sj. Wiersma, zijn vrouw en hun gezin. En vooral ook over het leven als *Dienaar van het Woord* in de kerk van Bunschoten-Spakenburg.

Het interview is naar aanleiding van het emeritaat van ds. Wiersma. Na 34 jaar(!) predikant te zijn geweest in deze plaats nam hij zondag 4 oktober in deze hoedanigheid afscheid van de gemeente. Maar de banden met de Spikedoakers (zoals onze kinderen vroeger hun medescholieren uit deze plaats noemden) blijven sterk, ze blijven er ook wonen.

Het verhaal raakte ons. Wat is het fijn om te horen hoe deze predikant trouw is gebleven, ook in grote moeiten in persoonlijk en kerkelijk leven. Trouw aan de grote Herder. En zijn werk blijft doen. Lees dit verhaal dat we met de nodige toestemming doorgeven.

Predikant gaat met emeritaat en blijft in Bunschoten wonen

Ds. Wiersma: uitzien naar de wederkomst van Jezus Christus

Na 34 jaar in Bunschoten-Spakenburg neemt ds. H.Sj. Wiersma afscheid als gemeentepredikant. Aan de keukentafel in hun woning op de Eemlandia blikken hij en zijn vrouw Sophia terug. Op acht kinderen, ziekte en kerkelijke strijd, maar vooral op geloof, gemeente en dorp. „Uitzien naar de wederkomst van Jezus Christus.“

Jan Muijs

Ds. H.Sj. Wiersma en zijn vrouw Sophia ogen fris en fruitig. Van reikhalzend uitzien naar het pensioen is weinig te merken. Ze overwogen zelfs nog een jaar door te gaan, tot zijn veertigjarig ambtsjubileum. Toch maken ze ruimte voor een jongere generatie. Met ds. M.A. Snee staat zijn opvolger al klaar. En bovendien is er dit voorjaar een aantal theologische studenten afgestudeerd en beroepbaar gesteld binnen de kerken. Alles direct loslaten blijft lastig. „Ik neem 4 oktober afscheid. Maar 11 oktober sta ik hier alweer op de kansel. En mijn opvolger hoop ik 25 oktober te bevestigen in onze gemeente.“

Dat hij predikant wilde worden, wist Wiersma al jong. Waarom? „Ik begrijp nog steeds niet waarom. Maar ik wilde het wel. Al toen ik klein was. Ik ervaar daarin heel sterk de leiding van de HEERE. Hij gaf mij het verlangen en stuurde mij.“

Talen waren niet zijn sterkste kant, exacte vakken lagen hem beter. Toch ging hij theologie studeren in Kampen. Op 4 oktober 1987 werd hij bevestigd als eerste predikant van de pas geïnstitueerde Gereformeerde Kerk (vrijgemaakt) in Nieuwegein.

Catechisatie

Als jonge dominee moest hij nog ontdekken hoe je preekt, catechisatie geeft en naast mensen

staat. Hij heeft „bijgeleerd en afgeleerd“. Zijn preken veranderden en ook in de catechisatie ging hij met zijn tijd mee. Gesprek en interactie kregen er een belangrijke plaats. „Hoe groter de groep, hoe mooier.“ Jongeren gingen graag naar catechisatie bij hem.

In 1992 kwam een beroep uit Spakenburg-Noord. Wiersma's eerste reactie was weinig enthousiast: dat doe ik niet. „Ik had nog geen vijf jaar ervaring en dan direct al naar zo'n grote gemeente?“ Na gesprekken ging hij anders denken. En ervoer hij steeds sterker de roeping om toch te gaan. Op 28 juni werd hij in de Noorderkerk bevestigd.

Handeldrijven

Ze voelden zich meteen thuis in Spakenburg, al moesten ze wel even wennen aan de luide en directe manier waarop mensen hier kunnen praten. „We dachten dat ze ruzie hadden“, zegt

zijn vrouw lachend. Zelf heeft ze familiewortels in Leiden en Rijnsburg. Daar draaide veel om bloemen, hier om koek en vis. Maar de mentaliteit leek op elkaar: ondernemen, aanpakken, niet zeuren. „Dat heeft ons altijd heel erg aangesproken.“ En dat

ringen in de eredienst. Bij liturgische vernieuwingen stond hij naar eigen zeggen vaak „op de rem“. Niet omdat hij per se traditioneel wilde zijn, zegt hij, maar omdat veranderingen voor hem aan Gods Woord moeten worden getoetst. „Ik heb beloofd dat

‘ER ZAT ONDER DIE TRADITIES ECHT GELOOF. HET OUDE VISSERSGELOOF’

hebben ze ook overgebracht aan hun kinderen. Handeldrijven zit hen in de genen: ze hebben bijna allemaal op de markt gestaan en sommige zonen doen dat nog.

Vergroeid geraakt

Beroepen naar andere gemeenten kwamen, uit Heemse en Urk. Ze bleven. Is hij misschien té lang gebleven, te zeer vergroeid geraakt met het dorp? „Te zeer zou ik niet zeggen. Wel vergroeid geraakt, maar dat zie ik als positief. Je moet als herder tussen de schapen wonen. Je houdt van ze, je gaat echt voor ze. Dan ga je ze ook niet verlaten. Tenzij de Heere je ergens anders brengt.“

Van Spakenburg ging hij houden: de openheid, hartelijkheid en bereidheid elkaar te helpen. Tegelijk zag hij het dorp veranderen. Het kerkelijke verenigingsleven liep terug en de tweede kerkdienst kwam onder druk. „Er zat onder die tradities echt geloof. Het oude vissersgeloof.“ Dat dit verdwijnt, doet hem pijn.

Zelf bleef hij nadrukkelijk midden in het dorp staan: tegen pesten, in gemeentelijke denktanks (Bunschoten United), het IKOB en in contacten met de moskee. Ook op de nieuwjaarsreceptie van de gemeente was hij vrijwel altijd te vinden. „Je moet als kerk, of als gelovige, zichtbaar zijn in de samenleving. Je bent niet op je eigen eilandje.“ Hij noemt die maatschappelijke belangstelling „een beetje een hobby“, maar ook een roeping. „Je moet hier samen de samenleving maken.“ Die houding kreeg hij van huis uit mee, zegt hij: ook zijn vader leerde hem zo naar zijn plaats in de samenleving te kijken.

Trouw of rechtlijnig?

Voor Wiersma kwamen in de kerkelijke ontwikkelingen het gezag van de Bijbel en de gereformeerde belijdenis in het geding. Dat zag hij onder meer bij vrouw en ambt en bij verande-

ring in de eredienst. Bij liturgische vernieuwingen stond hij naar eigen zeggen vaak „op de rem“. Niet omdat hij per se traditioneel wilde zijn, zegt hij, maar omdat veranderingen voor hem aan Gods Woord moeten worden getoetst. „Ik heb beloofd dat

Diezelfde lijn trekt hij bij zonde en genade. Zonde moet volgens hem duidelijk worden benoemd, maar de zondaar moet met liefde worden behandeld. Juist omdat niemand het van zichzelf moet hebben, wij zijn allen zondaren, en hebben Christus' genade nodig.

Kinderdoop

Daarom is ook de kinderdoop hem dierbaar. In het verbond begint God, niet de mens, zegt Wiersma: al aan het begin van een mensenleven geeft God Zijn belofte. De doop is daarvan voor hem het teken. Het is God die spreekt voordat jij ook maar iets gedaan hebt. Hij vraagt niet jouw toestemming. Hij vraagt wel geloof. De voorganger gebruikt het beeld van een veerbootkapitein die belooft zijn passagiers naar de overkant te brengen. Wie eenmaal aan boord is, moet niet halverwege zelf van de pont springen. Want dan krijg je het beloofde niet. In zijn emeritaatsaanvraag schrijft de predikant dat hij binnen de Gereformeerde Kerken (vrijgemaakt) een koerswijziging zag en zich geroepen voelde daartegen te waarschuwen. De kerkeraad van Spakenburg-Noord wilde volgens hem niet dat hij zich daar in zijn preken publiek over uitliet. Hij vond dat hij vanwege zijn ambtsbelofte niet kon zwijgen.

Losmakingsprocedure

Een losmakingsprocedure volgde. De classis stemde daarmee in en stelde dat door de verstoorde arbeidsverhouding vruchtbare samenwerking niet meer mo-

Het echtpaar Wiersma. Na 34 jaar neemt de voorganger afscheid als gemeentepredikant in ons dorp.

gelijk was. Volgens Wiersma lagen daar uit elkaar gegroeide kerkelijke standpunten onder. Dat werd door de classis ook wel gezien, maar zij deed daar geen uitspraak over.

De breuk heeft hem diep geraakt. Ook achteraf zegt hij niet te begrijpen hoe het proces zo heeft kunnen verlopen. „Er is geen recht gedaan”. Toch wilde hij voorkomen dat het kerkelijke conflict zou resulteren in persoonlijke vijandschap. „We hadden gewoon altijd een band met iedereen. We zijn het niet met elkaar eens. Je respecteert elkaar om wie je bent.” Wiersma hecht eraan om te benadrukken dat hij en zijn gezin juist met hele positieve gevoelens terugkijken naar het leven en werken in Spakenburg-Noord.

Band

„We hebben daar een goede tijd gehad en samen veel meegeemaakt”. Ze hebben er dan ook geen enkele moeite mee om in de Noorderkerk te komen. Mevrouw Wiersma gaat er nog steeds graag naar het koor, waarvan ze inmiddels al 34 jaar lid is. Doordat Wiersma als predikant van onder andere De Haven vele begrafenissen (tegen de 400) heeft mogen leiden, kennen vele families op het dorp hem. En ook dat heeft een band geschapen, merkt Wiersma, die daar nog regelmatig op wordt aangesproken in het dorp.

Met het hele gezin in juni 2006 bij de opening van 'De God van Nederland' in Museum Catharijneconvent in Utrecht.

Voor hem horen kerkelijke eenheid en trouw aan de gereformeerde leer bij elkaar. Hij zoekt daarom juist eenheid met kerken die aan Schrift en belijdenis willen vasthouden. Daarom wilde de HGK niet kiezen tussen De Gereformeerde Kerken (hersteld) en Gereformeerde Kerken Nederland. „Wij vinden dat ze samen moeten gaan.” Nadat beide kerkverbanden zich verenigden, sloot ook de HGK zich aan.

Daarmee is de zoektocht niet klaar. Ook met andere kerken wil Wiersma met het kerk-

De studeerkamer van vader was nooit verboden terrein. Zelfs op zaterdagavond konden de kinderen binnenkomen met een wiskundevraag. Een van hen schrijft dat vader daarmee iets liet zien van de hemelse Vader: „Altijd kun je terecht bij vader/Vader.” Waarop een ander met een knipoog droogjes reageert dat hij hoopte dat de preek dan wat korter werd. Iets dat trouwens niet gebeurde: desnoods werd de preek 's nachts afge- maakt. Het tekent het gezin.

De dominee kon vlak voor de

kerk betrokken zijn. Als prestatie van hun opvoeding zien ze dat nadrukkelijk niet. „De HEERE heeft Zijn zegen gegeven aan wat wij - met alle gebreken - hen hebben voorgehouden en voorgeleefd: het is heerlijk met de HEERE te leven. We kunnen niet zonder Hem.”

„Er zit echt niks van onszelf bij. Het komt allemaal van de HEERE.”

Bechterew

Ook de ziekte van Bechterew werd onderdeel van het gezinsleven. Wiersma was sportief, turnde en volleybalde. Zijn vrouw leerde hij kennen tijdens het Paasvolleybaltoernooi in Assen. De ziekte maakte hem steeds stijver; zijn wervelkolom zit inmiddels vast.

Er waren perioden waarin de pijn zo hevig was dat hij nauwelijks uit bed kon komen. Het gaf ook belemmeringen om bij te springen in het jonge gezin. Toch bleef hij zijn werk doen.

Zelfbeklag klinkt niet. „Het hoort bij mij.” De ziekte hielp hem soms zelfs als pastor. Als hij iemand vertelde dat je moest leren leven met iets wat niet meer overging, sprak hij uit ervaring. „De Heere heeft ons veel zegen gegeven, waarom zou je moeiten niet willen aanvaarden van de HEERE die ons zoveel goeds heeft gegeven? Dit is Zijn weg naar de zaligheid, daar moet je op focussen. Je hoeft niet te klagen, maar krijgt kracht om te dragen.”

De Goede Herder

Op 15 oktober wordt Wiersma 67 en gaat hij met emeritaat. Elf dagen eerder, zondag 4 oktober om 15.00 uur, neemt hij in de Immanuelkerk afscheid als gemeentepredikant. De preek gaat over iets wat als een rode draad door dit gesprek loopt: het vasthouden aan het Woord.

Helemaal stoppen doet hij niet. Wiersma wil blijven preken, is consultant van een naburige gemeente en wordt mentor van een jonge predikant. Op 25 oktober leidt hij bovendien zelf de bevestiging van zijn opvolger, ds. Sneep. Maar verder hoopt het echtpaar mee tijd te kunnen doorbrengen met kinderen en kleinkinderen.

Stem

In zijn emeritaatsaanvraag schreef Wiersma na 34 jaar Spakenburg: „Deze gemeente heb ik van harte lief.”

Even verderop vat hij zijn ambtswerk in één beeld samen: „Ik heb de stem van de Goede Herder mogen vertolken.” Hij en zijn vrouw kijken verder dan de komende periode. Ze spreken samen geregeld over hun uitzien naar de wederkomst van Jezus Christus. Tot die tijd hopen ze Gods Woord te blijven brengen. Het is hun bede dat dat Woord gehoord blijft worden en mensen tot geloof zullen komen. En wat hun eigen plaats daarin nog zal zijn? Wiersma: „Je weet niet hoe de Heere ons nog wil gebruiken.”

‘IK HEB BELOofd DAT IK DE HEERE ZOU DIENEN EN NAAR ZIJN WOORD ZOU LUISTEREN’

Eenheid

De losmaking werd tegelijk de katalysator voor iets nieuws. Met ouderlingen, diakenen en gemeenteleden ging Wiersma verder in de Hersteld Gereformeerde Kerk. De kleine gemeente begon uitgerekend tijdens corona, maar groeide. Wiersma en zijn vrouw kijken vooral dankbaar terug op de „onderlinge liefde, de hechtheid en de saamhorigheid”. „U heeft ons gedragen”, schreef hij later aan de kerkenraad.

Opmerkelijk genoeg werd juist Wiersma, na zo'n ingrijpende kerkscheuring, later preses van de synode van een nieuw kerkverband waarin kerken die eerder gescheiden optrokken elkaar vonden.

verband blijven zoeken naar verbinding. Voorwaarde blijft wat hij noemt: „eenheid rond de Waarheid”.

Acht kinderen

Thuis was ondertussen nog een gemeente: acht kinderen.

Voor het interview vroegen Wiersma en zijn vrouw via de familie-app hoe hun kinderen hun vader hadden ervaren. Die vraag was hen namelijk bij de voorbereiding voorafgaand aan het interview gesteld. De jongste kwam met een rijtje: „Opofferende liefde, wijs, luisterend oor, behulpzaam, onverstoorbaar, verantwoordelijkheid geven.” Met meteen een toevoeging: „Ma moet je denk ik veel credits geven.”

kerkdienst nog fluitend de vaatwasser inruimen terwijl de eerste kerkangars al onderweg waren. „Heel relaxed”, zeggen de kinderen.

Opvoeding

Soms kwam de gemeente letterlijk het gezinsleven binnen. Op sinterklaasavond belde een vrouw die zojuist had gehoord dat ze ernstig ziek was. Wiersma vertrok voor pastorale ondersteuning. Pakjesavond werd uitgesteld, tot vader weer terug was. „We hebben het altijd samen gedaan”, zegt hij. „Het ging eigenlijk een beetje vanzelf”, zegt zijn vrouw.

Bijzonder dankbaar zijn ze dat hun acht kinderen oprecht in geloof leven en nog altijd bij de